

Certificat de defunció

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

Quan en Josep accedí a la cuina, el mòbil s'acabava de separar de l'orella de la seva dona.

- Què ha passat res? – li diu en veure-li la cara de pomes agres.
- La tieta Hermínia. Acaben de trucar de la residència. L'han trobada morta al matí.

En Josep acotà el cap, les mans a la cintura.

- Noranta-sis, una llarga estada en aquest món – ella li recolzà el braç a l'espatlla – Bé, diu que ens faran arribar les cendres amb tota la paperassa: certificat de defunció, despeses, etc... Amb això de la pandèmia, res de misses de funeral, una vertadera llàstima... – i quasi sanglotà d'una tristor que l'envaïa per dins.
 - Les desgràcies mai vénen soles – mormolà sense mirar-la.
 - No siguis ocell de malastrugança! L'Hermínia no es va casar, va viure sempre sola, però no es va queixar mai, s'ho va ben triar. Cada vegada que hi havia reunió familiar era l'alegria de la colla, explicant anècdotes i interessant-se per tot i per tothom. Ja deuen estar de festa major, allà dalt.
- Li somrigué, però no va dir res. Es separà de la dona i es dirigí cap al cobert de les vaques, capficat.

L'urna amb les cendres van tardar tres setmanes ben bones en arribar. Els tanatoris anaven de bòlit, de tanta feina. El coronavirus es rabejava en afeblir el sistema immunològic i, si aquest no plantava cara, provocava una fibrosi que convertia els pulmons del contagiats en dos globus encartonats. I, ja se sap, "mortus est qui non respira". Amb una salut afeblida per l'edat, el COVID-19 s'acarnissà a les residències de padrins, i la tieta Hermínia va ser de les primeres víctimes.

- T'he deixat l'urna a sobre la taula del despatx, junt amb els papers que l'acompanyaven.
 - Haig de trucar en Jofre, del departament de ramaderia i pesca. Acabo de trobar un vedell mort, li ho haig de comunicar i trametre-li la documentació. Ja t'ho vaig dir, que les desgràcies no venien mai soles.
- Ella no va dir res, botzinejà quelcom d'inintel·ligible i seguí trastejant per la cuina.

El mòbil zumzejà a la butxaca d'en Josep.

- Ep, Jofre, com anem? Tots bé, per casa? Aquí seguim aguantant el xàfec.
 - Sí, gràcies, i me n'alegro per vosaltres, que n'hi ha molts que no ho expliquen.
 - Ni que ho juris, cagumdéu com ens les hem de veure...no es pot ser vell a cap preu.
 - Escolta, no et vull destorbar gaire, només volia saber si ara batejaves el bestiar.
 - Com dius? No t'entenc.
 - He rebut un certificat de defunció d'una vedella que es diu Hermínia i que, segons el paper, va morir amb norant-sis anys. Més que vedella, jo diria que era vaca vella, no?
- En Josep va quedar blanc. El certificat de defunció de la tieta havia arribat al departament de ramaderia i pesca com a justificant d'un vedell mort? Com es podia haver traspaperat? Quina vergonya!
- Ep, que no n'haig de fer res jo, però t'ho havia de dir per si el trobaves a faltar. Algú proper?
 - Una meva tieta, Déu l'hagi perdonada.
 - Caram, sap greu. Bé, no pateixis, que això quedarà entre nosaltres, només faltaria. Avui mateix te'l reenvio, i ho sento de veritat. Ah, i no t'oblidis d'enviar-me el full dominical!
 - Què t'empatolles?
 - Home, si et demano el paper que toca, ets capaç d'enviar-me el primer que trobis, hahaha!
 - Cabronàs, ja m'hi fixaré ara, no passis ànsia – i penjà amb un regust entre dolç i amargant a l'ànima.

No es va poder estar d'explicar-ho a la dona.

- Cordills, Josep! És que ets un desastre de proporcions bíbliques! Mira que t'ho tinc dit, que t'endrecis la taula del despatx, que sembla la plaça l'endemà del darrer ball de festa major, quin desori de papers! I encara somrius? Te n'estaràs com d'escaldar-te, de contar-ho a algú, pobre de tu! Series la riota del veïnat!
 - Penso en l'Hermínia. Li agradava de provocar situacions absurdes a qui triava per fer befa, quedava tan desconcertat, que només de veure la cara que posava ja rèiem com uns beneïts. Aquella vegada que va convidar a fer una cigarreta a la tibada de la teva germana, i va resultar que fumava maria, quin fart de riure quan començà a explicar com es pentinava el mossèn aquella ensaïmada de quatre pèls que tenia al cap, o l'efecte de les restes de vi de missa, quan el capellà decidia desfer-se'n oferint-se voluntari per plimpar-se'l sense calibrar els seus efectes. I la descripció esbojarrada de la trista samarreta imperi d'aquell home de Déu, que apaivagava fins i tot els mals pensaments! És que no tocava ni quarts ni hores, la cigarreta enverinada va convertir-la en una veritable "serventa de maria", hahaha!
- A la dona se li escapà un somriure. La seva germana, d'una religiositat immaculada, va caure en els efectes centrals de l'estupefaent, i després d'aquella verbositat d'intimitats irreproduïbles va caure en un son profund; sort que no es recordava de res, que sinó els retira la paraula!
- A l'Hermínia li va saber greu – prosseguí en Josep - que no comptava amb una reacció tan forta. Però, com que era tan anticlerical, li tenia jurada. Tu saps si li agradava, el bestiar?

- I ara! Què vols dir?

- Que sempre em repetia que estava massa obsessionat amb les vaques, que les tractava millor que a la meva família. Ves que no hagi estat ella qui, amb aquest embolic dels papers, m'hagi enviat un avís!